

אורין רוזנר

בודקת את חום המים

לאימא

1.

אם יש תורשה רק הבדידות עוברת בה
איננו דומות אלא בתחנה
השפוכה באיברי גופנו
שלא להשאר לבד
איננו דומות אלא בבקשה הנואשת
שתהיי אמא שלי
שאהיה הבת שלך.

2.

כמה ימים חשבת
עד שהחלטת לשמר אותי, אמא
ישנם עוד ימים
והאפשרות לא להיות
כשאני ממתינה בתור, כשאני קונה לחם
לגרד את עצמי, כשאני הולכת ברחוב
לדמם את עצמי החוצה מכאן –
אבל בלילות ללא סוף
אני זוכרת את מחלתך, אמא
את האור הנבון, הראשון
מבעד לעורך, את אור הזהב
שעלה בה, כשהחלטת לתת לי לחיות.
אמא
את היית הנריחה הראשונה שראיתי
ולמדתי אותי לחכות.

3.

אמא, על שְׁנֹתַי לִי מְקוֹם בְּגוֹפֶךָ
וְדַרְכֶךָ, מִתּוֹכֶךָ
מְבוֹא לְעוֹלָם

שָׁאֵת יָפִיו רָאִיתִי מִבַּעַד לְצִירֶיךָ –

הָאֵם אוֹכֵל לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ הַדָּבָר בְּשִׁבְלֶךָ?
אִמָּא, דָּלַתִּי הַגְּדוֹלָה
הָאֵם אוֹכֵל לְהַצִּילֶךָ מִסּוֹפֶךָ?
לְהַסְתִּיר אוֹתָךְ בְּתוֹכִי מִן הַהִתְכַּוְּצִיּוֹת
שֶׁהָעוֹלָם מִתְכַּוֵּץ
כְּדִי לִפְלֹט אוֹתָךְ מִתּוֹכוֹ, הָאֵם, אִמָּא
הָאֵם אוֹכֵל לַעֲמֹד בְּכָאֵב הַזֶּה?

4.

לֹא מִצָּאִיתִי אֶת פֶּרֶחַ לֵב הַזֶּהָב
לֹא נִסִּיתִי לְאֲרוֹת אוֹתָךְ
מִתּוֹךְ כְּוֹרֶת כְּאֵבֶיךָ
יָדֵי לֹא יָדְעוּ לְרַפָּא
וּכְשֶׁכָּאֲבָךְ הָלֵם הִקְשַׁבְתִּי
וּכְשֶׁכָּאֲבָךְ גָּאָה צָלַלְתִּי
זָהָב לְבִי הַשְּׁחִיר
נָעִים הָיָה לִי לְנַחֵם
בְּתַפֶּת זְרוּעוֹתֶיךָ.

מִחֲדָרַי שְׁמַעְתִּי אֶת אִמִּי בֹכָה
 לִפְנוֹת בְּקֹר, וּבְכִיָּה הִיפָּה
 הִצִּיף אֶת הַבֵּית, וּבְכִיָּה הִיפָּה
 קָרָא לִי לְבוֹא, וְאֲנִי הֵיטַבְתִּי
 אֶת פְּהוֹק הַשְּׁמִיכוֹת עַל פָּנַי
 עַל אֲזָנַי, שְׁלֹא אֶשְׁמַע אֶת קוֹלָהּ הַמֵּתוֹק
 שְׁלֹא אָבוֹא וְאֶרְאֶה
 אֶת יָמָה נִשְׁפָּךְ עַל פָּנֶיהָ
 שֶׁל אִמִּי הַגְּדוֹלָה, שְׁלֹא אֶרְאֶה
 וְאֶסוּר לִי לִשְׁמַע
 שְׁלֹא תִשְׁמַט סְפִינָתִי הַקִּטְנָה
 מִן הַסֵּדִין הַמֵּתוּחַ
 שְׁלֹא תִתְנַגֵּשׁ בְּקִיר הַגֶּבֶס הַדָּק
 שֶׁהִפְרִיד עַד הַבְּקָר
 בֵּינִי לְבִינָה.

*

כְּמוֹ אִם, שֶׁבְּבוֹאָה לְרַחֵץ אֶת תִּינוֹקָהּ
 בּוֹדֶקֶת בְּמִרְפָּקָה אֶת חֵם הַמַּיִם,
 אֶתָּה מִפְּשִׁיט אוֹתִי וְאֲנִי אוֹחֶזֶת אֶת נִפְשִׁי
 בְּזֵרוּעוֹתַי, אֶתָּה מִפְּשִׁיט אוֹתִי וְאֲנִי בּוֹדֶקֶת
 אֶת חֵם הַמַּיִם.

אביר

אִמְרַתְּ לְקַהֵל הַמִּנְחָמִים
אָבִי הִיא אִישׁ רוּחַ
וְעֲנָנִים בָּאוּ וְהִלְכוּ מֵעַל רֹאשׁוֹ.

כְּמָה זְמַן יָרַד אָבִיר
גִּשְׁם אָבִיר שִׁידְעַת שְׁיָהִיה אַחֲרוֹן
לֹא בְדִיעְבָּה,
אֶת עֲמֻדַת בְּמִלְקוֹשׁ אָבִיר
כְּשִׁירָד.

הַתְּכַוֵּנָת לְמוֹתוֹ.
הַתִּיתְמַת לְאֵט
כְּפִי שְׁפָרְפֵּר מְגִיחַ מְגֻלָּם.

מְרַכֶּזֶת
הִלְכַת אַחֲרֵי אֲרוֹנוֹ.
כְּתִבַת בְּתוֹי פְּנִיָּה:
הִנֵּה אֲנִי
בְּרָגַע בּוֹ מֵת אָבִי.
וְעֲנָנִים בָּאוּ וְהִלְכוּ מֵעַל רֹאשׁוֹ.

כְּמָה זְמַן מְרַאשׁ
בְּחֶרֶת אֶת בְּגָדֶיךָ?

יֵצֵאת אֶל מוֹתוֹ
כְּפִי שִׁילָד בּוֹדֵד מְאֹד
יּוֹצֵא אֶל חֶפְשֵׁת הַקִּיץ.

לאורי

לֹאֵט נִזְלָתִי
בְּגוֹף הַיִּלְדָּה הַמְּתוּק
הַזְמַן נַעֲשֶׂה רֶךְ בְּבִטְנִי
הַזְמַן נַעֲשֶׂה גְלִידַת תּוֹת נְמִסָּה
בְּיָדֵי הַקְּטָנוֹת
לֹא בְּקִשְׁתִּי דֵי
יָדֵי הָיוּ אֲדָמוֹת
כָּל הַפְּרָחִים שָׁרְפוּ לִי
גוֹפִי נָמַס בְּיָדֵי הַקְּשׁוֹת
הָאֵם הֵייתִי אִשָּׁה כָּבֵד
בְּתוֹךְ הַיִּלְדָּה הַמְּנֻמָּסֶת
שְׁלֹא נִסְתָּה לְצַעֲק
מְדוּעַ בָּאָה הָאִשָּׁה הַמְרַעֲבֶת
מְדוּעַ בָּאתִי הָאִשָּׁה הַמְרַעֲבֶת
מְדוּעַ לְקַחְתִּי מִגּוֹפִי הַמְּתוּק
מְדוּעַ רָעַדְתִּי עַל רִצְפַת חֹדֶר הָאִמְבִּטִּיָּה
אוּרִי, הַשְׁבַּעְתִּי אוֹתָךְ שְׁלֹא לְגִלּוֹת
אוּרִי, אִסִּירְתָּ גּוֹפִי הַקְּטָנָה
הַמְכֻסָּה אֶת אַרְבַּע עֵינָיו
בְּאַרְבַּע יָדַיִם דְּבִיקוֹת.